

РЕШЕНИЕ

№ 3438

гр. С., 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 56 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Н. Д. С. М.

при участието на секретаря П. Н. Н.
като разгледа докладваното от Н. Д. С. М. Гражданско дело №
20231110156940 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени от Б. И. А. срещу „В.“ АД обективно кумулативно съединени искове с правно основание 344, ал. 1, т. 1 и т. 4 КТ.

Ищецът твърди, че между него и ответника съществувало трудово правоотношение по силата на трудов договор № 1261/16.12.2015 г., изменен с допълнително споразумение от 16.11.2021 г., по силата на който ищецът заемал длъжността „Директор строителство“ в отдел „Административен персонал – С.“. Твърди, че трудовото правоотношение било реално прекратено на 06.02.2023 г. със Заповед от 06.02.2023 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие. Сочи още, че на същата дата по взаимно съгласие било прекратено и второто съществуващо между страните трудово правоотношение – това по трудов договор № 1262/04.01.2016 г. Излага твърдения, че на 24.02.2023 г. в офиса на ответника ищецът бил принуден от В. Д. Ж. – действителен собственик на „В.“ АД чрез „Х.“ АД, да подпише писмени обяснения, въз основа на които му е предоставена за подпис заповед за прекратяване на трудовото му правоотношение на основание дисциплинарно уволнение, като тази заповед и подписаните обяснения не били предоставени на ищеца. Соци, че е образувано досъдебно производство по пр.пр. № 8330/2023 г. по описа на СГС срещу Велико Желев, в рамките на което писмените обяснения и заповедта били иззети. Твърди, че заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на основание дисциплинарно уволнение е антидатирана, тъй като в нея е написана дата 06.02.2023 г., като същата била издадена не по-рано от 24.02.2023 г. Поради това иска уволнението, извършено със Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 195, ал. 1, вр. чл. 187, ал. 1 т. 3, т. 8 и т. 10 КТ да бъде признато за незаконно и отменено, както и в трудовата му книжка да бъде вписано действителното основание за прекратяване на правоотношението по трудов договор № 1261/16.12.2015 г., по силата на който заемал длъжността „Директор строителство“ в отдел „Административен персонал – С.“ при

„В.“ АД, както и да бъде прогласена нищожността на Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 195, ал. 1, вр. чл. 187, ал. 1 т. 3, т. 8 и т. 10 КТ.

Ответникът в депозирания писмен отговор на исковата молба в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК оспорва исковете. Излага становище за нередовност на исковата молба поради противоречие между обстоятелствената част и петитума. Поддържа, че искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е недопустим поради липса на правен интерес, тъй като трудовото правоотношение било прекратено на друго основание – по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ по взаимно съгласие – в каквато насока са и доводите на ищеца относно реалното основание за прекратяване на правоотношението. Поддържа, че искът по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ бил неоснователен, като счита същият да е предявен като евентуален спрямо иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, както и че не може да бъде извършена поправка на основанията за уволнение в трудовата книжка, без да се уважи искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ предвид акцесорния характер на иска по чл. 344, ал. 1 т. 4 КТ. Счита още, че производството по настоящото дело следва да бъде спряно на основание чл. 229, ал. 1, т. 5 ГПК поради наличие на досъдебно производство по пр.пр. № 8330/2023 г. по описа на СГП.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, поради което с доклада по делото и на основание чл. 153 ГПК като безспорни и ненуждаещи се от доказване са отделени следните обстоятелствата: страните по делото са били в трудово правоотношение, въз основа на трудов договор № 1261/16.12.2015 г., изменен с допълнително споразумение от 16.11.2021 г., по силата на който ищецът заемал длъжността „Директор строителство“ в отдел „Административен персонал – С.“; че трудовото правоотношение е прекратено на 06.02.2023 г. със Заповед от 06.02.2023 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие, която заповед предхожда по време втора заповед от 06.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца по трудов договор № 1261/16.12.2015 г. поради налагане на наказание дисциплинарно уволнение, както и че заповед от 06.02.2023 г. /без номер/ за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ е връчена на ищеца преди издаване на Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 195, ал. 1, вр. чл. 187, ал. 1 т. 3, т. 8 и т. 10 КТ.

Посочените обстоятелства също така се установяват от ангажираните по делото доказателства. По делото е представена молба от ищеца за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, заведена при ответника с вх. № В. – 68/30.01.2023 г. Приложена е и заповед от 06.02.2023 г. /без номер/ за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, връчена на работника на 06.02.2023 г., отразяваща безспорните между страните факти.

Не се спори също, а и от представените по делото доказателства, се установява издаване на втора заповед за прекратяване на същото трудово правоотношение, а именно Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 195, ал. 1, вр. чл. 187, ал. 1 т. 3, т. 8 и т. 10 КТ.

Съгласно постъпило по делото писмо от НАП в информационната система на НАП към 31.01.2024 г., се установява, че на 06.02.2023 г. за Б. И. А. са подадени уведомления по чл. 62, ал. 5, от Кодекса на труда /КТ/ от „В.“ АД с ЕИК ***** за

прекратяване на трудови договори, както следва: трудов договор с дата на сключване 16.12.2015 г. е прекратен на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда с уведомление вх. № 29388233018954/06.02.2023 г.; трудов договор с дата на сключване 04.01.2016 г. е прекратен на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда с уведомление вх. № 29388233018954/06.02.2023 г. На 27.02.2023 г. е подадено уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ, с което е коригирано основаниято за прекратяване на трудовия договор с дата на сключване 16.12.2015 г., като е посочено същият да е прекратен на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ, с вх. № 29388233028148/27.02.2023 г.

Останалите събрани по делото писмени доказателства са неотносими към изясняване на предмета на настоящия гражданскоправен спор, поради което не следва да бъдат обсъждани.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

В тежест на ищеца е да докаже наличието на трудово правоотношение, което е било прекратено, а в тежест на ответника – работодател е да докаже предпоставките, обуславящи възникването на правото на уволнение на избраното от него основание и надлежното му упражняване. С оглед наведеното конкретно основание поначало в тежест на ответника е да установи при условията на пълно и главно доказване и при кумулативна даденост следните предпоставки: че дисциплинарно наказание е наложено при спазване на сроковете, предвидени в чл. 194, ал. 1 КТ; че е спазена процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ; че процесната заповед е надлежно мотивирана; че ищецът е извършил виновно твърдените нарушения на трудовата дисциплина, които са тежки по см. на КТ; че при определяне на дисциплинарното наказание са спазени изискванията на чл. 189, ал. 1 от КТ. Доколкото в конкретния случай **не се твърди от ответника правоотношението да е прекратено поради наложено дисциплинарно наказание**, а напротив – че е прекратено по взаимно съгласие на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, както твърди и ищецът, в тежест на ответника е да докаже **възражението си за липса на правен интерес** на ищеца от предявяване на иска. С оглед довода на ищеца за незаконност на уволнението, извършено със Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 195, ал. 1, вр. чл. 187, ал. 1 т. 3, т. 8 и т. 10 КТ, в негова тежест е да установи, че същото е било прекратено на соченото от него основание – по взаимно съгласие на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, обусловено от искане от ищеца и дадено писмено съгласие от ответника, извършени преди издаване на Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г.

В конкретния случай в рамките на настоящото производство ответникът не твърди Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 195, ал. 1, вр. чл. 187, ал. 1 т. 3, т. 8 и т. 10 КТ да е породила правно действие. Напротив, също както ищеца, твърди, че правоотношението е прекратено преди издаване на същата на основание взаимно съгласие, като заповед от 06.02.2023 г. /без номер/ за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ била връчена на ищеца преди издаване на Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 195, ал. 1, вр. чл. 187, ал. 1 т. 3, т. 8 и т. 10 КТ, които факти са отделени като безспорни между страните.

Въпреки съпадащите по съдържание и насоченост твърдения на насрещните страни в производството, че действителното основание за прекратяване на

правоотношението е това по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие, в случая съдът намира, че ищецът има правен интерес от предявяване на иска, който не е отпаднал до приключване на съдебното дирене, поради което възражението на ответника за недопустимост на производството съдът намира за неоснователно. При разрешаване на въпроса за допустимостта на иска по чл. 344, ал. 1 КТ законът и съдебната практика изхождат от интереса на ищеца – работник/служител, който е решаващ и се преценява с оглед конкретните обстоятелства във всеки отделен случай. За наличието на правен интерес като абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на иска, съдът е длъжен да следи по време на висияния процес до приключване на делото.

Като съобрази конкретиката на случая и взе предвид както твърдението на ответника, така и поведението му извън процеса и в рамките на същия, съдът намира, че изявлението, направено от името на ответното дружество и поддържано в процеса, относно липса на правен спор, не намира опора в поведението на ответната страна, респективно само фиктивно липса правен спор между страните, като това твърдение създава едно привидно положение.

На първо място, липсва нарочен акт на работодателя, с който Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. да е отменена, при това извършено преди предявяване на иска. Съгласно действащата към релевантния период редакция на материалноправната норма на чл. 344, ал. 2 КТ работодателят може и по свой почин да отмени заповедта за уволнение

до предявяването на иск от работника или служителя пред съда. С ДВ, бр. 11 от 2023 г., е прието допълнение, съгласно което след предявяването на иска и до влизането в сила на съдебното решение той може да отмени заповедта за уволнение с писменото съгласие на работника или служителя. Същото влиза в сила считано от 1.07.2024 г., поради което с оглед темпоралното действие на закона, не представлява действащо право към момента на реализиране на правопораждащите юридически факт. В изпълнение на служебното задължение да следи за надлежно извършване на процесуалните действия, съдът е дал указания на ответника да конкретизира възражението си за липса на правен интерес на ищеца от образуване на настоящото исково производство, включително като посочи дали е издал нарочен акт, с който отменя втората заповед от 06.02.2023 г., с която е прекратено трудовото правоотношение на ищеца по трудов договор № 1261/16.12.2015 г. на основание дисциплинарно уволнение, преди или след предявяване на иска, като в случай, че е издал такъв след предявяване на иска – дали е искал писмено съгласието на ищеца. В изпълнение на указанията процесуалният представител на ответника в първото по делото открито съдебно заседание, проведено на 13.02.2024 г., е заявил, че такъв нарочен акт не е бил издаван. Изявлението представлява признание, че уволнението, извършено със Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 195, ал. 1, вр. чл. 187, ал. 1 т. 3, т. 8 и т. 10 КТ, не е било отменено по почин на работодателя преди предявяване на иска пред съда. Нещо повече, дори същата да беше отменена, но в рамките на настоящото исково производство, с оглед действието по време на разпоредбата на чл. 344, ал. 2 КТ, ищецът отново би разполагал с правен интерес от предявяване на иска.

В случая обаче не само че към настоящия момент Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. съществува в обективната действителност, като създава неяснота и несигурност между страните относно действителното фактическо и правно положение, като ответното дружество не само е проявило бездействие чрез липсата на отмяна на

заповедта, но и е извършило активни действия, с които е довело до знанието на трети лица Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г., което действие е насочено към ползване от последиците по същата. Такова значение има именно изпратеното на 27.02.2023 г. от ответника „В.“ АД до НАП уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ, с което е коригирано основанието за прекратяване на трудовия договор с дата на сключване 16.12.2015 г., в което уведомление е посочено, че трудовият договор от 16.12.2015 г. е прекратен на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ, с вх. № 29388233028148/27.02.2023 г. Именно тази съвкупност от бездействия и действия от работодателя обосновават правния интерес на ищеца да иска отмяната на уволнението, извършено със Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. Нещо повече, останалите оспорвания от ответника в рамките на процеса, включително за неоснователност на претенциите и становището за отхвърляне на исковете като неоснователни, поддържано и в устните състезания, подкрепят извода за наличие на правен интерес. Последното налага разглеждане на спора по същество.

Конкретиката на настоящия спор се обуславя от фактическите твърдения на ищеца, подкрепени от изявленията на ответника, че за прекратяване на едно и също трудово правоотношение работодателят е издал две заповеди на различни основания. Основателността на претенцията по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, при която се оспорва законосъобразност на уволнението, извършено със Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. се обуславя от на първо място от изследване на въпроса дали заповедта за прекратяване на правоотношението по взаимно съгласие, издадена по-рано, е породила правно действие. Това е така, тъй като при наличие на конкуренция на основания за прекратяване на трудовото правоотношение, конститутивно действие има това, чийто фактически състав е настъпил по-рано. Настъпилото прекратяване на трудовото правоотношение изключва правото на работодателя повторно да прекрати несъществуващата правна връзка с работника или служителя.

На основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ трудовият договор може да се прекрати по взаимно съгласие на двете страни. Фактическият състав изисква всяка от тях да направи категорично писмено изявление за прекратяване на трудовото правоотношение. При отправено предложение насрещната страна е длъжна в едноседмичен срок от получаването му да вземе отношение по него и да уведоми другата страна дали го приема, а ако не отговори в този срок се смята, че предложението не е прието. В момента на съвпадането на двете волеизявления, което настъпва с получаването на отговора, договорът се прекратява. Взаимното съгласие трябва да бъде постигнато преди евентуалното издаване на нарочна заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на това основание, която има характера на документ по смисъла на чл. 335, ал. 1 от КТ. Издаването на последващ акт за прекратяване на трудовия договор има само констативно действие. *(в този смисъл константната съдебна практика, обективирана например в Решение № 326 от 19.05.2010 г. по гр. д. № 706/2009 г. на ВКС, IV г. о. Решение № 1333 от 19.01.2009 г. на ВКС по гр. д. № 704/2005 г., III г. о., ГК, Решение № 400 от 13.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1109/2009 г., IV г. о., ГК, Решение № 146/07.05.2013 година, постановено по гр. д. № 935/2012 година и Решение № 244/03.10.2016 година, постановено по гр. д. № 2123/2016 година, трите по описа на ВКС, ГК, IV г. о.).*

Според константната съдебна практика наличието на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие и подписването на тази заповед от работника или служителя под текст, че е връчена на съответната дата, не е писмено съгласие на двете страни за прекратяване на трудовото правоотношение по смисъла на

чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ. Подписът върху заповедта за прекратяване не замества писменото съгласие на работника/служителя за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, ако такова не е отразено изрично в заповедта за прекратяването. При липсата на такова подписът удостоверява само това, че работникът/служителят е получил заповедта за прекратяването на трудовото правоотношение и на коя дата е станало това. Това важи и за подписите положени от работника/служителя под други документи-уведомления или предизвестия за прекратяването на трудовото му правоотношение. Липсата на изрично писмено съгласие от страна на работника/служителя за прекратяване на трудовото му правоотношение по взаимно съгласие води до неприложимост на основанието по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ. Законът изисква изрично писмено съгласие, поради което то не може да бъде дадено устно или да се предполага въз основа на определени факти и действия, нито пък да бъде доказвано с гласни доказателства, предвид забраната на чл. 164, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ГПК, освен в случаите по чл. 165, ал. 1 от ГПК. (в този смисъл например Решение № 146 от 7.05.2013 г. на ВКС по гр. д. № 935/2012 г., IV г. о., ГК). Не на последно място, в Определение № 368 от 21.03.2012 г. по гр. д. № 56/2012 г., е прието, че само изразеното от страните взаимно съгласие е необходимо да бъде писмено, докато уведомяването на насрещната страна по трудовия договор за приемане на отправеното ѝ предложение в законоустановения срок е възможно да бъде извършено и в устна форма, а фактът на узнаване за приетото предложение е допустимо да се установява с всякакви доказателствени средства, в т. ч. свидетелски показания.

В случая е налице както искане на едната страна за прекратяване на правоотношението, достигнало до насрещната страна, а именно молба на ищеца с заведена при ответника с вх. № В. – 68/30.01.2023 г., но и обективизирано в писмен вид съгласие на работодателя, достигнало до служителя – чрез издаване на заповед от 06.02.2023 г. /без номер/ за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, връчена на работника на 06.02.2023 г. При това по делото се установява прекратяването на трудовото правоотношение, считано от 06.02.2023 г. по взаимно съгласие. Тази констатация обуславя извод, че Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 195, ал. 1, вр. чл. 187, ал. 1 т. 3, т. 8 и т. 10 КТ е незаконосъобразна, не поражда правно действие и представлява „правно нищо“, тъй като не може вече прекратеното трудово правоотношение да бъде повторно прекратено.

За пълнота следва да се посочи, че въпреки наличието на формулиран изричен диспозитив, с който се иска прогласяване нищожността на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение на основание дисциплинарно уволнение, изложените твърдения относно липсата на правно действие на същата представляват правни доводи, обосноваващи иска за признаване незаконността на уволнението и отмяната му, при уважаване на който се отрича правно действие на заповедта за уволнение, и който въпрос се изследва при разглеждане на исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 4 КТ. Без значение за изхода по настоящото производство е обстоятелството на коя дата точно е издадена втората заповед и дали на същата е даден вид, че е издадена на по-ранна дата от тази на действителното ѝ съставяне. Това обстоятелство подлежи на изследване в наказателно производство, поради което след влизане в сила на настоящия съдебен акт делото следва да бъде изпратено на Прокуратурата на РБ за извършване на проверка относно наличие на данни за извършено документно престъпление.

По изложените съображения съдът намира, че искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е основателен и следва да бъде уважен.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ:

С иск по чл.344 ал.1 т.4 КТ работникът разполага когато не оспорва прекратяването на трудовото правоотношение, а само вписаното основание за прекратяване /член, алинея, точка и буква от КТ/, с твърдения, че не то е действително осъществено. При спор на кое основание е прекратено трудовото правоотношение, единственото адекватно средство за защита на неговите права е предявяването на двата иска-по чл.344 ал.1 т.1 КТ и по чл.344 ал.т.4 КТ.

Както бе обосновано по-горе, в случая от изявленията на представителя на ответното дружество само фиктивно се поддържа положение на липсата на правен спор, но наличието на такъв се извежда от действията и бездействията на ответника извън настоящия процес. Това обуславя извода за наличие в случая на правен интерес от кумулативно съединените искове по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 4 КТ. При тази форма на съединяване на исовете съдът дължи произнасяне по двата иска.

За основателността на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ в тежест на ищеца е да докаже действителното основание, на което е прекратено правоотношението – в случая съобразно твърденията му това да е основанието по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ.

В производството по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ на доказване подлежи правната квалификация на действителното основание (осъществените юридически факти), при които е прекратено трудовото правоотношение. В настоящия процес то се изследва и в рамките на предявения иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ. Установи се по делото, че действителното основание за прекратяване на трудовото правоотношение е това по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие. Ето защо и искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ също следва да бъде уважен. За пълнота следва да се посочи, че ирелевантно е обстоятелството, че в рамките на производството трудовата книжка не е представена по делото. Ищецът твърди, че не разполага с нея, като същата неправомерно се задържала от ответника. Без значение е обаче за основателността на иска дали действителното основание за прекратяване на договора вече е вписано. Отразяването в трудовата книжка на действителното основание е последващо действие, което касае изпълнение на съдебното решение. Ако правилното основание вече е вписано, то и съдебното решение би било изпълнено в тази част. В този случай уважаването на иска по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ не обвързва работодателя с негативни последици, но осигурява по-пълна и адекватна защита на служителя. Ето защо искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ също следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има ищецът, който не е претендирал присъждане на разноски по делото.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС сумата от **80 лв.**, представляваща държавна такса по делото.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението на **Б. И. А., ЕГН *******, извършено със Заповед № В.-3-10-1/06.02.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение с **„В.“ АД, ЕИК *******, възникнало въз основа на трудов договор № 1261/16.12.2015 г., изменен с допълнително споразумение от 16.11.2021 г., по силата на който ищецът заемал длъжността „Директор строителство“ в отдел „Административен персонал – С.“, на основание чл. 195, ал. 1, вр. чл. 187, ал. 1 т. 3, т. 8 и т. 10 КТ, на която е даден вид да е връчена на 06.02.2023 г. на ищеца.

ДОПУСКА на основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ поправка на основаниято за уволнение по трудовото правоотношение с **„В.“ АД, ЕИК *******, възникнало въз основа на трудов договор № 1261/16.12.2015 г., вписано в трудовата книжка на **Б. И. А., ЕГН *******, като вместо по чл. 330, ал. 2, т. 6 от КТ, вр. чл. 195, ал. 1, вр. чл. 187, ал. 1 т. 3, т. 8 и т. 10 КТ, да се счита по чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ.

ОСЪЖДА „В.“ АД, ЕИК ***** да заплати на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата от **80 лв.**, представляваща държавна такса по делото, по сметка на СРС.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в 2 – седмичен срок от датата на постановяването му на основание чл. 315, ал. 2 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____